

Refleksjoner etter Norsk Boxerklubbs utstilling i juni 2016

Av Tim Hutchings

Splittelse

Det er alltid et privilegium å få dømme utenfor sitt eget land, og jeg så spesielt frem til å dømme i Norge igjen. Sist jeg dømte her var så langt tilbake som i 2002, og den gangen var rasen i stor grad splittet typemessig i to. Det var faktisk sånn at, med unntak av et par hunder, det var helt forskjellige hunder som stilte under meg og Joao Vasco Pocas som dømte utstillingen dagen etter. Det er alltid deprimerende å se en sånn splittelse, siden de forskjellige variantene av boxerstandarden rundt om i verden alle beskriver den samme typen.

Vi må være voksne om det

Det skal ikke være noe overdrevet ved boxeren og alle dommere bør ha som mål å finne frem til korrekte, "midt-på-treet" boxere. Selv om jeg reiser til USA ofte, er jeg definitivt ikke noen blind fan av amerikanske boxere. Jeg har sett boxere bli stilt ut over hele verden ved mange anledninger, inkludert mange besøk på Atibox, og jeg liker å tro at jeg kan se og anerkjenne positive trekk i alle boxerpopulasjoner. Det er ikke alltid de hundene jeg beundrer som vinner men, tro meg, det finnes gode boxere over alt. Og la oss være voksne: det er ikke hvor hundene kommer fra som er viktig men rett og slett hvor godt de stemmer overens med kravene i standarden.

Velsignet

Jeg så spesielt fram til å få dømme hunder som var helt ukjente for meg, siden jeg hadde mistet fullstendig oversikten over norske boxere i løpet av årene siden mitt siste besøk, så jeg ankom Oslo med forventninger og godt mot for en 24 timers snartur som var velsignet med et fantastisk vær.

Gjennomgående utmerket

Deltakelsen var utmerket. Det var mye kvalitet å se, og jeg var veldig glad for at jeg kunne finne tilstrekkelig mange boxere som var av god rasetype, hadde sunn konstruksjon og var uten overdrivelser til alle topp-plasseringene. På den positive siden var det en del hunder som beveget seg virkelig bra – ikke bare var de presise forfra og bakfra, men også svært gode sett fra siden med massevis av fraspark og steglengde både foran og bak. Jeg fant et godt antall hunder med god plassering og vinkling av skulderen, god lengde på overarmen og anstendig forbryst. Disse hundene hadde som regel også imponerende nakke. Det fantes også noen svært gode hoder der det var god underliggende benstruktur som ga kvalitetene, og ikke bare "fyll" i lepper og hud. Skallehøyden var god på mange og det var nok av hunder med god balanse mellom snute og skalle. Jeg beundret også øynene og uttrykkene på mange av hundene med gode hoder. Temperamentet var gjennomgående utmerket, og det var deilig å oppleve.

Sjokk

I noen tilfeller syntes jeg ikke at den gode skulderplasseringen ble balansert med en like godt vinklet bakpart, og overlinjen var en bekymring på en god del hunder. Det var også skuffende å finne mange som skulle hatt bedre buede ribbein – og disse hundene med flate sider var nesten alltid for dype i brystkassen. Disse to feilene kommer ofte sammen. Likevel: dagens største sjokk var de hundene (heldigvis ikke for mange, men likevel så mange at det gir grunn til uro) der hodeproporsjonene var langt fra det standarden krever. Det er ikke rom for personlig tolkning på dette punktet, så ikke lag

unnskyldninger. Boxersnuten, målt fra neseknappen til øyekroken, skal være en tredjedel av lengden av hele hodet, målt fra neseknappen til toppen av skallen. Dette er et forhold, så det er kanskje rom for å diskutere hvor langt hele hodet skal være, men det er ikke rom for å diskutere hodeproporsjonene i standarden. Jeg husker spesielt en hund der hodeproporsjonene var nærmere 1/6 snute og 5/6 skalle. Slike feil slo jeg hardt ned på.

Problematisk

Jeg syntes ikke det var problematisk at hvite boxere ble stilt ut. Jeg forstår de sterke følelsene som er knyttet til dette temaet, men som dommer prøver jeg veldig hardt å se hundens fortrinn først, og så trekke eventuelle feil inn i vurderingen – dette er ikke annerledes for de hvite. Jeg dømte dem ut fra deres positive trekk først, som om de var røde eller tigrede, og så måtte jeg ta et stort avvik fra standarden på et bestemt punkt med i vurderingen. Og jeg må stille dette spørsmålet: hvilken hund har den mest alvorlige feilen – den som har 95% hvitt mot standardens maksimum på 33%, eller den som har et hode med bare 17% snute og ikke de 33% som standarden krever?

Substans og eleganse

Jeg koste meg virkelig med de hundene jeg stod igjen med i sluttkonkurransene, og mens det fantes noen virkelig lovende unge hunder i begge kjønn var det et par modne, voksne hunder som virkelig fanget blikket mitt. De var fulle av rasetype, de demonstrerte hva som er korrekt balanse mellom substans og eleganse og de var fullstendig fri for overdrivelser. Jeg var svært fornøyd med dem som Best I Rasen og Best I Motsatt Kjønn og ble fascinert etter utstillingen når jeg fikk vite hvor nært beslektet de var med hverandre.

Herlig

Det var en hyggelig dag i solen med nydelige boxere og utstillere med god sportsånd. Jeg kan helt ærlig si at det er lenge siden jeg har hatt det så moro med et dommeroppdrag. Det var snilt av ledelsen å by på et nydelig måltid i vannkanten etter utstillingen, før turen gikk til flyplassen og reisen hjem. Takk til Norsk Boxerklubb for denne fantastiske muligheten!